

'On Wall' | 'Επιτοίχια'

Epoches Art Gallery, Kifissia/Athens, Greece 2002
Cycladian Pinacothèque, Hermoupolis/Syros, Greece 2003
Silogi 12, Spetses, Greece 2003
Galerie Minima, Mykonos, Greece 2003

Pr. Alesandro Tosi, Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης, Πανεπιστημίου Πίζας κατάλογος 8/02 ΠΙΖΑ-ΑΘΗΝΑ

'Per Vassilis Karakatsanis'

Οι τοίχοι του Καρακατσάνη έχουν να μας πουν πολλά. Φυλακίζουν τις σκιές, αντανακλούν τις μορφές και τα χρώματα, περιγράφουν χώρους απρόσμενους και μυστήριους. Μιλούν για ζωή και ζωγραφική.

Επάνω τους στρώματα πολλά από μνήμες μακρινές που χέρια αόρατα, φιλικά και συνεργάσιμα, γδέρνοντάς τους μας αποκαλύπτουν. Είναι σαν τα φύλλα ενός ημερολογίου, σαν μια θεατρική σκηνή, όπου κάθε αντικείμενο ξεχωριστά – κουτιά από μπογιές, σωλήνες, καρέκλες, σομιέδες, πλακάκια κουζίνας, ένας παλιός διακόπτης – χάνει την καθημερινή του πραγματικότητα για να μετουσιωθεί στην απόλυτη έκφραση του σχήματος. Μειωμένα στο ελάχιστο τα στοιχεία μιας αφήγησης στέρεας και με συνέπεια που μας μιλά για την πραγματικότητα μίας πόλης με όλα τα σημάδια μιας πρόσφατης παρακμής που πηγάζει όμως από τα βάθη του παρελθόντος – μίας πόλης κατά βάθος και συνειδητά μεσογειακής – οι τοίχοι γίνονται αποδέκτες και πομποί συγκινήσεων και συναισθημάτων, ανοίγοντας παράθυρα σε διάφανα τοπία και σε ουραμούς που δεν είναι τίποτα άλλο παρά τοίχοι.

Ο Καρακατσάνης με τα 'Επιτοίχια' έφθασε στην καμπή μιας έντονης καλλιτεχνικής αναζήτησης. Μιας αναζήτησης που έχει τις ρίζες της στο αναγεννησιακό κίνημα του XX αιώνα, στις πιο έντονες και συνάμα δραματικές εμπειρίες της σύγχρονης ζωγραφικής, για να διατρανώσει με ξεχωριστή πνευματική διεργασία, τις πιο υψηλές αισθαντικές και γνωστικές αξίες. Από εδώ γεννάται η αίσθηση ενός νέου και γοητευτικού κλασικισμού που βασίζεται σε λαμπρά πρότυπα (αφαίρεση, informal, pop) για να καταλήξει σε ένα στέρεο τρόπο έκφρασης με επιδέξιες χρωματικές διαβαθμίσεις και χωροταξικές μεταβολές.

Έχουν τις καταβολές τους μακριά στο παρελθόν εκείνες οι στρώσεις των χρωμάτων, εκείνοι οι θρόμβοι, εκείνα τα ξάσματα στην χρωματοπυξίδα του μπλε, του κίτρινου και του κόκκινου, που ορίζουν τον αφηγηματικό καμβά, φαινομενικά εν σειρά και μινιμαλιστικού, απ' όπου όμως παίρνει πνοή η αφήγηση μίας ψιθυριστής ποίησης.

Διότι οι εκλεπτυσμένοι στοχασμοί του Καρακατσάνη σχετικά με την καθαρότητα των μορφών γεννιούνται κατά βάθος από μια συγκινησιακή αντίληψη του εύθραυστου που χαρακτηρίζει τα πράγματα που αγγίζουμε, που ζούμε, που αγαπάμε. Ο σομιές ενός κρεβατιού μοιάζει σαν να βγήκε από το 'Κρεβάτι' του Robert Rauschenberg για να υπογραμμίσει, μέσα από την πυκνότητα της ζωγραφικής έκφρασης και της χωροταξίας, την ακριβή αντίληψη και μνήμη του εαυτού μας και των άλλων, φέρνοντάς μας στο μυαλό τους στοίχους του Κωνσταντίνου Καβάφη, «Α η κάμαρη αυτή η γνώριμη που είναι...» (από τον 'ήλιο του απογεύματος', ένα από τα ερωτικά του ποιήματα), όπου η μνήμη έχει να κάνει με ένα κρεβάτι, ένα παράθυρο, μία καρέκλα.

Οι τοίχοι του Καρακατσάνη είναι σελίδες που γράφτηκαν ή θα γραφτούν με την μαγεία της ζωγραφικής.